

Sygn. akt V CSK 238/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa J. W.

przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 24 września 2013 r., sygn. akt XIX Ga [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o zagadnienie, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy, i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ.).

Zagadnienie prawne przedstawione przez Skarżącego polega w istocie na przedstawieniu własnej wersji stanu faktycznego sprawy, konkurencyjnej wobec ustaleń dokonanych przez Sąd, zgodnie z którymi „związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem przez powoda przepisów ruchu drogowego, a szkodą został udowodniony w sposób nie budzący wątpliwości”.

Przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego, z dnia 4 października 2007 r.,

I PK 164/07, z dnia 29 stycznia 2008 r., I PK 236/07, nie publ.). Przy czym rozbieżność w orzecznictwie sądów, jako przesłanka prawna uzasadniająca przyjęcie kasacji do rozpoznania dotyczy rozbieżności w interpretacji i w stosowaniu przez sądy określonych przepisów prawnych przy podejmowaniu rozstrzygnięć w różnych sprawach, do których te same przepisy mają zastosowanie i nie może być ona utożsamiana z rozbieżnością w sposobie interpretacji lub stosowania tych samych przepisów prawnych przez sąd pierwszej oraz sąd drugiej instancji w tej samej sprawie (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2004 r., II PK 9/04 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2008 r., II UK 366/07 - nie publ.). Uzasadnienie występowania potrzeby wykładni za pomocą pytań, bez odwołania do rozbieżnego orzecznictwa oraz bez wyjaśnienia, na czym polegają rozbieżności nie spełnia wymagań ustalonych przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Skarżący powołał się również na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. podnosząc, że „w przypadku, gdyby nie doszło do opisanych w skardze naruszeń prawa, a Sąd dokonałby prawidłowej wykładni treści powołanych powyżej przepisów, to zapadłoby odmienne orzeczenie”. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się "oczywistość" zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2007 r., II PK 151/07, nie publ.). W skardze przedstawionej w niniejszej sprawie takiego wyводу zabrakło.

Na marginesie wypada podkreślić, że powoływanie się na oczywistość skargi i konieczność dokonania wykładni prawa wzajemnie się wyklucza. Taki sposób konstruowania skargi kasacyjnej jest pozorowaniem występowania w sprawie okoliczności publicznoprawnych, w oparciu o które Sąd Najwyższy dokonuje oceny na podstawie art. 398⁹ k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]